

Alkotmánybíróság részére
Budapest

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám: II/ 0 0 8 2 2 - 0 / 2020	
Erkezett: 2020 MÁJ 13.	
Peldány:	1
Melleklet:	0 db
Kezelt: 	

Tisztelt Alkotmánybíróság!

Alulírott országgyűlési képviselők (dr. Tóth Bertalan, 1055 Budapest, Kossuth Lajos tér 1-3.) az **Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés e) és f) pontja és az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLII. törvény (a továbbiakban. Abtv.) 24. § (1) bekezdése, valamint a 32. § (1)-(2) bekezdése** alapján kezdeményezzük, hogy a tisztelt Alkotmánybíróság állapítsa meg, hogy a **Magyarország 2020. évi központi költségvetésének a veszélyhelyzettel összefüggő eltérő szabályairól szóló 92/2020. (IV. 6.) Kormányrendelet 4. §-a ellentétes az Alaptörvény XIII. cikk (1) bekezdésével és I. cikk (3) bekezdésével, továbbá a Helyi Önkormányzatok Európai Chartájáról szóló, 1985. október 15-én, Strasbourgban kelt egyezmény 3. cikk 1. pontjával és a 9. cikk 1. 2. és 4. pontjával (kihirdette: 1997. évi XV. törvény) ezért azokat hatálybalépésükre visszamenőlegesen semmisítse meg.**

Az alkotmánybírósági eljárás során az Alkotmánybírósággal a kapcsolattartás feladatait dr. Tóth Bertalan országgyűlési képviselő (e-mail: kozjog@mszp.hu) látja el.

I. Az utólagos normakontroll-eljárás alapja

Indítványozók kezdeményezik annak megállapítását, hogy a Magyarország 2020. évi központi költségvetésének a veszélyhelyzettel összefüggő eltérő szabályairól szóló 92/2020. (IV. 6.) Kormányrendelet 4. §-a sérti az Alaptörvény alábbi szakaszait:

XIII. cikk (1) bekezdését

„Mindenkinek joga van a tulajdonhoz és az örökléshez. A tulajdon társadalmi felelősséggel jár.”

I. cikk (3) bekezdését:

„Az alapvető jogokra és kötelezettségekre vonatkozó szabályokat törvény állapítja meg. Alapvető jog más alapvető jog érvényesülése vagy valamely alkotmányos érték védelme érdekében, a feltétlenül szükséges mértékben, az elérni kívánt céllal arányosan, az alapvető jog lényeges tartalmának tiszteletben tartásával korlátozható.”

II. Az indítványozók kérelmei

Indítványozók kezdeményezik, hogy az Alkotmánybíróság a törvény támadott rendelkezéseit a kihirdetés napjára visszamenőlegesen

s e m m i s í t s e

meg.

III. A tulajdonhoz való alapvető jog sérelme

Az Alaptörvény XIII. cikk (1) bekezdése deklarálja a tulajdonhoz való jogot.

Az alkotmányos tulajdonvédelem kereteit a 4/2018. (IV. 27.) AB határozat részletesen kifejti. A határozat szerint „Az Alkotmánybíróság a 64/1993. (XII. 22.) AB határozatában az alkotmányos tulajdonvédelem alapvetéseként állapította meg a következőket: „[a]z alkotmányi tulajdonvédelem köre és módja nem szükségképpen követi a polgári jogi fogalmakat. [...] Az alapjogként védett tulajdonhoz való jog tartalmát a mindenkori közjogi és (alkotmányos) magánjogi korlátokkal együtt kell érteni. Az alkotmányos tulajdonvédelem terjedelme mindig

konkrét; függ a tulajdon alanyától, tárgyától és funkciójától, illetve a korlátozás módjától is.”

A határozat az eltérő tulajdonosi háttér és tulajdoni formák vonatkozásában is fontos megállapítást tesz, eszerint *„Az, hogy milyen jogosultságok vonhatóak a tulajdonvédelem körébe, a jelen ügyre vonatkoztathatóan is irányadó a következő megállapítás: „[a] tulajdon jogi fogalmát és tartalmát általában nem közvetlenül az Alaptörvény, hanem más jogi normák határozzák meg. Az Alaptörvény által védett jogok körét és tartalmát ugyanakkor az Alaptörvény alapján kell megállapítani. Ez az ellentmondás nehézséget jelent a tulajdonként védett jogosítványok meghatározásakor. Az ellentmondás úgy oldható fel, hogy az Alaptörvény tulajdonhoz való alapjogként a jogszabályok által meghatározott tartalommal elismert, konkrét időpontban fennálló konkrét jogosítványokat védi: a törvényhozás a tulajdonhoz való alapvető jog alapján általában köteles tiszteletben tartani azokat a jogosultságokat, amelyek az alkotmányos értelemben vett tulajdonhoz való alapvető jog összetevői” {25/2015. (VII. 21.) AB határozat, Indokolás [55]}.”*

A 64/1993. (XII. 22.) AB határozat megállapította, hogy *„a tulajdon ”elvonása” alkotmányjogi értelemben nem feltétlenül a polgári jogi tulajdonjog elvesztése;” majd hozzátette, hogy „Az alkotmányos tulajdonvédelem terjedelme mindig konkrét; függ a tulajdon alanyától, tárgyától és funkciójától, illetve a korlátozás módjától is.”*

A 4/2018. (IV. 27.) AB határozat megállapította, hogy *„Az Alkotmánybíróság öröklési joggal összefüggésben kimondta, hogy az olyan jogszabály, amely jogos várakozást eltöröl, önmagában is beavatkozásnak minősül az Alaptörvény XIII. cikke által védett jogokba {24/2017. (X. 10.) AB határozat, Indokolás [35]}.”*

Felhívta a figyelmet a taláros testület a 4/2018. (IV. 27.) AB határozatában arra is, hogy *„Az Alkotmánybíróság értelmezése szerint alapjogi védelem illeti meg azt is, akinek a tulajdonszerzéshez kétségtelen jogcíme van [37/1994. (VI. 24.) AB határozat, ABH 1994, 246.], a jogcím akkor kétségtelen, ha az egyértelmű {893/B/1994. AB határozat, ABH 1996, 500.; 3387/2012. (XII. 30.) AB végzés,*

Indokolás [16]].” Ezek az elvárások a 36/1998. (IX. 16.) AB határozatban is megjelennek, amely tételesen kimondja, hogy „A már megszerzett, továbbá a kétségtelen szerzési jogcímen alapuló önkormányzati tulajdon alkotmányos védelme teljes..”

„A kétségtelen jogcímről a 893/B/1994. AB határozat megállapítja: a jogcím akkor kétségtelen, ha a tényállás egyértelmű.”

Az Alkotmánybíróság az önkormányzatok alapjogi védelemben részesülő tulajdonjogával is foglalkozott.

A 37/1994. (VI. 24.) AB határozat megállapította, hogy „Az Alkotmányból - ahogy erre az Alkotmánybíróság fentebb utalt - csak az következik, hogy az államnak az önkormányzati tulajdont létre kellett hoznia, továbbá, hogy meg kellett teremtenie az önkormányzatok vagyoni létalapját, működésükhöz szükséges vagyoni feltételeket. Az ehhez szükséges vagyoni kört az állam törvényhozói és tulajdonosi szabadsága alapján maga határozta meg.” majd a védelem körét kifejtve megállapította, hogy „az alapjogi védelem tehát az önkormányzatok tulajdonosi jogállására irányul, ezt a jogállást, azaz a már megszerzett önkormányzati tulajdonjogot, továbbá a tulajdonjog megszerzésére vonatkozó kétségtelen jogcímet védi az Alkotmány 12. § (2) bekezdése, illetőleg biztosítja az Alkotmány 13. § (1) bekezdésének garanciális szabálya.”

A fentiekből az állapítható meg, hogy az Alkotmánybíróság az önkormányzatok vonatkozásában azt a kötelezettséget rója az államra, hogy biztosítsa azok működéséhez szükséges vagyoni feltételeket, az önkormányzatok vagyoni létalapját. Az önkormányzatoknak erre tekintettel juttatott források, legyenek azok ingatlanok vagy más jogok, a juttatástól kezdve már alapjogi védelemben részesülnek. Az államnak a mozgástere abban áll, hogy eldöntse, hogy milyen forrásokkal kívánja biztosítani az önkormányzatok működését, azonban, amennyiben azt a döntést már meghozta, abban az esetben az átadott vagyonelemek vagy az önkormányzatnak juttatott jogok alapjogi védelemben részesülnek, ráadásul a fenti rendelkezésekből az is kitűnik, hogy ez, a működéshez szükséges önkormányzati vagyon feletti tulajdonjog jelenti az önkormányzatok, mint tulajdonosok szempontjából, a tulajdonjoguk lényeges tartalmát.

A Magyarország 2020. évi központi költségvetéséről szóló 2019. évi LXXI. törvény 37. § (1) bekezdés a) pontjának értelmében az önkormányzatokat a gépjárműadó 40%-a illeti meg. Ezt a törvényt 2019. VII. 23-án hirdették ki, így az önkormányzatoknak jogos igénye keletkezett a gépjárműadó 40%-ára. Megjegyzendő, hogy a gépjárműadónak a központi költségvetés és a helyi önkormányzat közötti, 60-40 százalékos megosztását először Magyarország 2013. évi központi költségvetéséről szóló 2012. évi CCIV. törvény vezette be – ezt megelőzően 100 százalék a helyi önkormányzatot illette meg – tehát 8. éve változatlanul fennálló közbeveteli megosztási szisztémáról van szó. A törvény tételesen és egyértelműen meghatározza a jogosultság tárgyát, azt számszerűsíti is és egyértelműen rendelkezik a vagyonjuttatásról, így ez megfelel a „kétségtelenség” követelményének.

Igaz ez különös tekintettel arra, hogy a törvény elfogadása és a korlátozások bevezetése között rendkívül hosszú idő eltelt és az önkormányzatok a kötelezettségvállalásaikat a nekik törvényben biztosított gépjárműadó terhére is vállalhattak. A fentebb idézett alkotmánybírósági döntésekből tehát az látszik, hogy mivel az önkormányzatok működéséhez szükséges forrásokat az Országgyűlés egy jelentős részben a gépjárműadóból akarta finanszírozni, így a gépjárműadó 40%-ára, mint vagyoni értékű jogra az önkormányzatokat tulajdonjogi védelem illeti meg, hiszen a saját költségvetéseiket is ennek ismeretében tervezték meg, majd fogadták el (ld. Magyarország helyi önkormányzatairól szóló 2011. évi CLXXXIX. törvény (Mötv.) 111. § (2) bekezdése: *„A helyi önkormányzat gazdálkodásának alapja az éves költségvetése. Ebből finanszírozza és látja el törvényben meghatározott kötelező, valamint a kötelező feladatai ellátását nem veszélyeztető önként vállalt feladatait.”*)

Fontos körülmény továbbá a gépjárműadóról szóló 1991. évi LXXXII. törvény preambuluma szerint a gépjárműadó funkciója „a közúthálózat karbantartásához és fejlesztéséhez szükséges források bővítése”. A közúthálózat települési része a helyi, fővárosi önkormányzat tulajdonában van. Így tehát a gépjárműadó átengedett része, az gépjárműadóról szóló törvény rendelkezései alapján, nem csak, mint a működéshez szükséges vagyoni alap kerül biztosításra, hanem,

mint az önkormányzati tulajdon használatával kapcsolatos költségek megtérítése is, amely a gépjárműadó átengedett részének egyfajta visszterhességet kölcsönöz. Ez alapján a gépjárműadó átengedése az önkormányzati tulajdonban lévő úthálózat vonatkozásában a tulajdonosi részjogosítványok használatához is szükséges, amelyből következően az állam a gépjárműadó teljességét egyébként sem vonhatná el az önkormányzatoktól.

A fentieket már a gépjárműadóról szóló 1991. évi LXXXII. törvény 6. §-a, 7. §-a, 15. §-a és 16. §-a, illetőleg Budapest Főváros Közgyűlésének a gépjárműadóról szóló 85/1995. (XII. 13.) Főv. Egy. rendelete 2. § (1) bekezdése alkotmányellenességének vizsgálatáról szóló **126/B/1999. AB határozat** indokolásának III. pontjában is rögzítette az Alkotmánybíróság, miszerint:

„1. A Gjt. preambuluma szerint az Országgyűlés a motorizációval járó közterhek arányosabb elosztása, a települési, a fővárosban a kerületi önkormányzatok bevételeinek gyarapítása, valamint a közúthálózat karbantartásához és fejlesztéséhez szükséges források bővítése érdekében alkotta meg a törvényt. A gépjárműadó adóigazgatási szempontból tárgyi adó, amelyet évenként meghatározott időponthoz kötődő tulajdoni állapotra tekintettel kell megfizetni...

Az Alkotmány 44/A. § (2) bekezdése alapján a helyi képviselő-testület a feladatkörében rendeletet alkothat, amely nem lehet ellentétes a magasabb szintű jogszabállyal. 1996. január 1-jétől a korábbi központi adó speciális önkormányzati adóvá alakult, azaz az önkormányzat köteles az adónemet működtetni, az adót beszedni, de a törvényi alsó és felső adótétel között szabadon határozhatja meg - a Gjt. I/A. §-ának felhatalmazása alapján - az illetékességi területén alkalmazni kívánt adótételt. (A törvényi alsó adótétellel számított bevétel 50%-a és a törvényi alsó tételt meghaladó mértékhez kapcsolódó bevétel egésze az önkormányzatot illeti meg.),„

Az önkormányzatok tulajdonhoz való jogának alapvető fontosságát jól mutatja az egyes törvényeknek az egyfokú járási hivatali eljárások megteremtésével összefüggő módosításáról szóló 2019. évi CXXVII. törvény indokolása is, amely

az alkotmányjogi panasz kezdeményezésének a lehetőségét pont a tulajdonjog védelmének biztosítása érdekében terjeszti ki általánosságban a közhatalmat gyakorló szervek számára. Ezen a ponton fontos megjegyezni azt is, hogy a fentiek alapján a helyi önkormányzatokat a költségvetésről szóló törvény alapján illeti meg a gépjárműadó meghatározott része, amely elvonása a jelen beadvány által támadott kormányrendelettel történt, így az Alaptörvény 37. cikk (4) bekezdésében meghatározott hatáskörkorlátozás formailag nem terjed ki rá, hiszen a rendelkezés kizárólag az Alaptörvény 37. cikk (4) bekezdése szerinti törvények alkotmánybírószági felülvizsgálhatóságát korlátozza.

Az Alaptörvény 54. cikk (1) bekezdése alapján a tulajdonjog különleges jogrendben az I. cikk (3) bekezdés szerinti mértéken túl is korlátozható. Ez a „mértéken túliság” azonban, a jelen helyzetben, csak az Alaptörvény 53. cikk (1) bekezdésében meghatározottak esetén van lehetőség, nemzetgazdasági stabilitási szempontból nincs. Ezt támasztja alá a 3/2015. (II. 2.) AB határozat, amelynek [21] pontja értelmében az alapjog korlátozásra vonatkozó rendelkezéseket megszorítóan kell értelmezni. Ezt az értelmezést támasztja alá a koronavírus elleni védekezésről szóló 2020. évi XII. törvény 2. § (2) bekezdése, amely az alapjogok 2. § (1) bekezdése szerinti korlátozásához a szükségesség és arányosság követelményének megtartását követeli meg. A nemzetgazdaság stabilitásához szükséges kormányzati döntések jogalapját ezen törvény 2. § (1) bekezdése határozza meg. Ezekre a szabályokra azonban az Alaptörvény 54. cikk (1) bekezdésében meghatározott, tágabb korlátozási lehetőségek azért nem alkalmazhatóak, mert az azt eredményezné, hogy a koronavírus elleni védekezésről szóló 2020. évi XII. törvény az Alaptörvény rendelkezései nagymértékben kibővítő, alkotmányos szintű szabályokat tartalmaz, amely az Alaptörvény posztambulumban megfogalmazott, egységes alaptörvény követelményével ellentétes volna. Az egységes Alaptörvény követelményének normatív tartalmával az Alkotmánybíróság a 45/2012. (XII. 29.) AB határozatában is foglalkozott, amelyben kifejtette, hogy *„Az, hogy a posztambulumban „egységes”-ként határozza meg az Alaptörvényt, egyben beépítési parancsot (inkorporációs kötelezettséget) is jelent, vagyis azt, hogy bármely új rendelkezés csak az Alaptörvény szövegébe való beemeléssel válhat*

az Alaptörvény részévé. Az inkorporációs kötelezettség tehát magából az Alaptörvényből fakad, az az alkotmányozó számára is érvényes szigorú kötelezettség. Amíg az Alaptörvény rendelkezései egységes jogi dokumentumként határozzák meg az Alaptörvényt, az alkotmánymódosítások és kiegészítések be kell, hogy épüljenek az Alaptörvénybe, az Alaptörvény egységességének megőrzése érdekében., Erre való tekintettel a koronavírus elleni védekezésről szóló törvény rendelkezéseire az Alaptörvény 54. cikk (1) bekezdésében meghatározott „megengedőbb” alapjogkorlátozás nem terjed ki.

A gépjárműadóból származó bevétel 40%-a az önkormányzatok túlnyomó többsége számára az egyetlen jelentős, és gazdasági válság esetén is biztos költségvetési forrásként jelentkezik. Ez a központi adónem ugyanis vagyonadó-típusú, vagyis relatíve független a gazdaság ciklikusságától. Míg az iparüzési adóból származó források – már ott, ahol ilyen bevétel keletkezik – a válság kezdetekor szinte azonnal jelentősen csökkennek – mivel az az adózók gazdasági teljesítményéhez vannak kötve –, a gépjárműadó fizetési kötelezettsége viszont az év első napja alapján számítandó, azt tehát a jelenlegi gazdasági környezet sem érinti. A Kormány rendelete tehát a koronavírus-járvány kezelése céljából szükséges és másként meg nem valósítható, továbbá a lehető legenyhébb eszközként értékelte a gépjárműadó helyi önkormányzatokat megillető része 100%-ának elvonását.

Ennek megítélésekor nem tekinthetünk el a veszélyhelyzet kihirdetésekor a helyi önkormányzatok feladatkörének és anyagi helyzetének változásaitól. A Kormány rendeleteiben ugyanis több, a veszélyhelyzet kezelésével kapcsolatos feladat ellátását az önkormányzatokra telepítette: többek között a hatósági karanténba helyezett állampolgárok ellátásáról és az ahhoz szükséges anyagi fedezetről a helyhatóságoknak kell gondoskodniuk. A közterületek fokozott tisztítása, a szociális intézmények egészségügyi előírásainak szigorítása, az idős lakosokról való fokozottabb gondoskodás stb., mind a helyi önkormányzatok feladatait növeli.

Ezen a ponton fontos utalni az elvonás időtényezőjére. A Kormány jelen beadvánnyal támadott rendeletét április 6-án hozta és az április 7-én lépett

hatályba. Az államháztartásról szóló 2011. évi CXCV. törvény (továbbiakban: Áht.) 25. § (1) bekezdése a helyi önkormányzatok költségvetés-elfogadásának rendes határidejét március 15. napjában állapítja meg. Ezt követően a költségvetés csak átmeneti lehet. Az Áht. rendelkezései alapján tehát a rendes, elfogadott költségvetéssel számoló önkormányzatok megalkotják az erről szóló rendeletet az adott év március 15. napjáig. A Magyarország helyi önkormányzatairól szóló 2011. évi CLXXXIX. törvény 111. § (2) bekezdése alapján a helyi önkormányzat gazdálkodásának alapja az éves költségvetése. Ebből finanszírozza és látja el törvényben meghatározott kötelező, valamint kötelező feladatai ellátását nem veszélyeztető önként vállalt feladatait. Tekintettel arra, hogy az Áht. szerinti határnap és a rendelet hatálybalépése között közel 1 hónap telt el, így az önkormányzatok kidolgozott, éves költségvetéssel rendelkeztek, amelyben a kötelező és önként vállalt feladatok ellátása érdekében kötelezettségeket vállaltak, amely kötelezettségek fedezetére részben a gépjárműadó szolgált. Ezek alapján az önkormányzatok feladatellátásával kapcsolatos, jelen beadvánnyal érintett forrás elvétele az önkormányzatok által tett kötelezettségvállalásokat is érinti, amelynek alapja az éves költségvetés, amelyet az Áht. alapján március 15-ig elfogadtak.

A Kormány tehát pont a járvány kezelésével kapcsolatos alapvető, egyre bővülő feladatokat ellátó helyi önkormányzatok anyagi forrásait vonja el ráadásul a költségvetési rendelet megalkotására való határidőt követő több, mint egy hónappal. Ez önmagában a tulajdonjog korlátozásának szükségességét kérdőjelezi meg. De a szükségesség mellett az arányosság követelményét sem teljesíti a Korm.rendelet vonatkozó szakasza.

A fentebb kifejtettek alapján az önkormányzatok számára jutatott források konkrétan meghatározott, jól körülhatárolható jogosultságok voltak. Ezeket a forrásokat számukra a 2019. VII. 23-án kihirdetett költségvetési törvényben biztosították, amelyre tekintettel (az Áht. rendelkezései alapján) az önkormányzatok 2020. március 15-ig elfogadták az éves költségvetésüket, amelyben rendelkeztek a kötelező feladatok ellátásáról és az önként vállalt feladatok ellátásáról. A Kormány rendeletében elvont, az alkotmányos tulajdonvédelem alá eső tulajdonjog teljes és végleges – határozatlan idejű és

később sem visszatérítendő – elvonása az arányosság mércéjének meg nem feleltethető különös tekintettel arra, hogy a Kormány rendeleteiben maga határozza meg többletfeladatokat az önkormányzatok számára a járvány kezelésére, feladataik a járványhelyzet miatt egyébként is bővültek, ráadásul az önkormányzatok a költségvetéseik alapján már kötelezettségvállalásokat tettek, amelyek vagyoni alapjától vonja meg őket a Kormány a jelen beadvánnyal támadott rendelettel.

IV. Nemzetközi szerződés ütközés

A Helyi Önkormányzatok Európai Chartájáról szóló, 1985. október 15-én, Strasbourgban kelt egyezmény kihirdetéséről szóló 1997. évi XV. törvénnyel (továbbiakban: Charta) hirdette ki Magyarország a Helyi Önkormányzatok Európai Chartáját.

A Charta 3. cikke meghatározza a helyi önkormányzás fogalmát. A 3. cikk 1. pontja szerint *„A helyi önkormányzás a helyi önkormányzatoknak azt a jogát és képességét jelenti, hogy - jogszabályi keretek között - a közügyek lényegi részét saját hatáskörükben szabályozzák és igazgassák a helyi lakosság érdekében.”*

Azt, hogy ennek a fogalomnak milyen tartalmi követelményei vannak az Európa Tanács keretében működő Institutional Committee of the Chamber of Local Authorities (továbbiakban: Bizottság) 2002. április 7-én elfogadott, „Part II on municipal property in the light of the principles of the European Charter of Local Self-Government” című kiadványában részletesen bemutatja. Megjegyzi ebben a Bizottság, hogy a 3. cikk 1. pontjában meghatározottak szerinti „képesség” követelményéből az következik, hogy a helyi önkormányzatoknak rendelkeznie kell azokkal a forrásokkal, amelyek lehetőséget biztosítanak számukra arra, hogy egyrészt a kötelezettségeiket teljesíteni tudják, másrészt pedig a számukra megadott jogokkal élni tudjanak. A Bizottság felhívja a figyelmet arra is, hogy a Charta 9. cikkében szereplő követelmények a 3. cikk 1. pontjában meghatározott fogalomra tekintettel értelmezendők és megjegyzi azt is, hogy a 3. cikk 1.

pontjában meghatározott fogalomból a helyi önkormányzatok tulajdonhoz való joga is következik.

A Charta 9. cikke több rendelkezést is tartalmaz a helyi önkormányzatok pénzügyi forrásainak vonatkozásában. A 9. cikk 2. pontja meghatározza, hogy a helyi önkormányzatok pénzügyi forrásainak arányban kell állnia az Alkotmányban és jogszabályokban meghatározott feladatokkal, a 4. cikk pedig előírja, hogy a feladatok megvalósításához szükséges tényleges költségek alakulásával arányban kell állnia az önkormányzatoknak juttatott pénzügyi forrásoknak.

A Charta egyes rendelkezéseit az Alkotmánybíróság a 3383/2018. (XII. 14.) AB határozatban részletesen vizsgálta. Ebben az Alkotmánybíróság arra jutott, hogy a Charta 9. cikkének rendelkezései a nemzeti gazdaságpolitika által meghatározott kereteken belül értelmezhető, a nemzetközi szerződésben meghatározott gazdálkodási szabadságuk emiatt nem teljes, azonban „a helyi önkormányzatok nem foszthatóak meg attól a szabadságuktól, hogy maguk határozzák meg a kiadási prioritásaikat.” (Indokolás [23]).

A Bizottság állásfoglalásából és az Alkotmánybíróság Charta rendelkezéseit értelmező határozatából egy több elemű követelményrendszer rajzolódik ki.

Először is a helyi önkormányzatok számára biztosítani kell azokat a költségvetési forrásokat, amelyek a kötelező feladatok ellátásához elengedhetetlenek. (Charta 9. cikk 2. pont)

Másodszor, a Bizottság által kiadott értelmezés alapján, a helyi önkormányzatok számára olyan és annyi forrást kell biztosítani, ami nem csak a kötelező feladatok ellátását, hanem a helyi közügy körében értelmezhető szabadon választott jogok (önként vállalt feladatok) gyakorlását is biztosítja számukra. Ez a követelmény az Alkotmánybíróság fent idézett határozatából is következik.

A fenti két rendelkezésből adódóan a gépjárműadó elvonása, ami a III. pontban kifejtettek alapján ráadásul az önkormányzatok 2020. évi

kötelezettségvállalásainak alapját is képezhette a fent idézett nemzetközi egyezmény rendelkezéseivel ellentétesek, hiszen az önkormányzat kötelezettségeinek teljesítésének és jogainak gyakorlásának alapját képező fedezetet vonja el, ez pedig ellentétes a Charta 3. cikk 1. pontjával, a 9. cikk 1. 2. és 4. pontjával.

A jelen beadvánnyal támadott kormányrendelet nemzetközi szerződésbe ütközik arra való tekintettel is, hogy a Charta 9. cikk 6. pontja követelményként írja elő az állam számára, hogy az önkormányzatok véleményét kikérjék az őket érintő források meghatározása során. Tekintettel arra, hogy a vélemények vizsgálata nem történt meg és egyébként a Kormány arról szóló tanulmányt sem publikált, amely a források elvonásának önkormányzati feladatellátásra vonatkozó hatását vizsgálta, így a Charta 9. cikke által előírt követelmények nem teljesültek.

V. Egyéb nyilatkozatok

Az indítványozók a közérdekből nyilvános adataik, így különösen az indítvány közzétételéhez hozzájárulnak.

Budapest, 2020. május 7.

Tisztelettel,

név

Aláírás

1. DR. ISTVÁN BEZTACSAI

2. SZABÓ SÁNDOR

G.L.

3. dr. Varga László

L. V.

4. DR. MADARAS TAYLOR

5. KODÓZS LÁZAR

L. K.

6. ZANDONE ZSÓFIA KÖRÖS

Z. K.

7. KUDHÁMI ÁGNES

A. K.

8. Molnár Gyula

G. M.

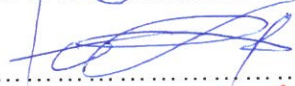
9. DR. CSEHAI ZITA

Z. C.

10. HISEKÉNY DÁVID

D. H.

11. ~~DR. VARGAS LÁZAR~~

12. MESTERHAZSY ATTILA

A. M.

13. Dr. Hiller István

14. Dr. Molnár Zsolt

Z. M.

név

Aláírás

1. SZANDI Tímea

2. TORDAI BENCE

3. Kocsis-Lake Olivio

4. MELLAI TAMAS

5. BURANI SANDOR

6.

7.

8.

9.

10.

11.

12.

név

aláírás

1. Dr. Brenner Koloman

2. Dr. Nagy-Danubia

3. JAKS PÉTER

4. DUDAS ROBERT

5. dr. Steinmetz Adám

6. Dr. Lukács István György

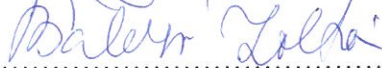
7. DUNKOVICS TIBOR

8. MAGUR ZOLTÁN

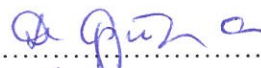
9. BALCZO ZOLTÁN

10. FARKAS GERGELY

11. DR. GYÜRE CSABA

12. Ándor Bálint

13. CSANYI TAMÁS

14. Z. KAPRAT DANIEL

15. DÍC LAJOS

16. KILLO GERGELY

17. POTOLSKÁNEI KÖCÖSI ANITA

18. SUEIDER JÁNOS

19.

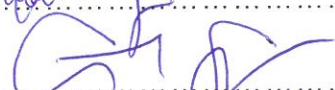
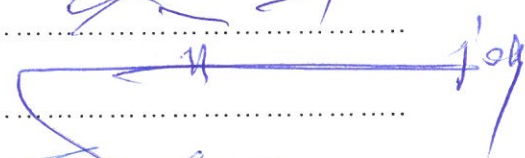
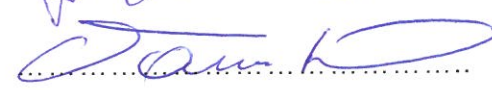
20.

21.

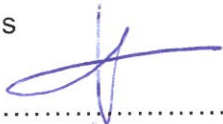
22.

23.

14

név	Aláírás
1. GYURCSINY FERENC	
2. DR. VADAI KÖNÖR	
3. ARATC GERCELY	
4. SEBIA'N-PETROUSZKI KISZLÓ	
5. VARGA ZOLTÁN	
6. HAJDÚ BALÁZS	
7. FÖR EGYET	
8. DR. OLÁH LAJOS	
9. NARAI KISZLÓ	
10.	
11.	
12.	

név
1. dr. Szél Bernadett

Aláírás

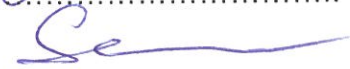
2. Kőröcs Attila
DR. KEPESTES
3. LÁSZLO LORANT

4. UNGÁR PÉTER

5. Schmuck Erzsébet

6. Csárvai Antal

7. HOHN KRISZTINA

8.

.....

9.

.....

10.

.....

11.

.....

12.

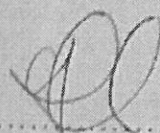
.....

név

Aláírás

1.

di HANHA'ZT AKG

2.

3.

4.

5.

6.

7.

8.

9.

10.

11.

12.